

[Mimi Jakobsen]

det ti eller syv? – dukse i sådanne godt ledede og velfungerende virksomheder. Og man kan sige: Nå ja, det kunne man måske også have tænkt sig til. Men nu er det altså undersøgt, og nu er der stillet nogle retningslinjer og nogle mål op, og det synes jeg er fint.

Fokus på resultaterne – man kunne fristes til at sige: Ja, havde vi endda det herinde, så ville det jo være fint. Men i hvert fald er det oplagt, at jo bedre information der bliver givet på en virksomhed, jo mere man føler sig som et hold, jo mere man er klar over, hvad målet er med det, man går og foretager sig, med det, de andre laver, og hvordan man selv er relateret til det, jo mere sport bliver der i at gøre det godt, og jo sjovere bliver det i øvrigt også at have med at gøre.

Fokus på brugerne – det håber jeg selvfølgelig at man løbende vil følge op med undersøgelser, at det ikke bare bliver én gang, vi får at vide, hvad privatpersoner og hvad erhvervsvirksomheder mener om det offentlige. Man kunne godt forestille sig, at det var en tilbagevendende begivenhed, sådan så vi fik nogle mål for: går det bedre, går det dårligere osv. Jeg ved ikke, hvordan man har spurgt, men det har man sikkert været meget omhyggelig med, og det vil jeg gerne opfordre til at man gjorde med jævne mellemrum, så vi fik nogle meldinger, når man nu sætter så meget i sving for at få dette til at fungere.

Fokus på medarbejderne – det har jeg sådan set allerede været inde på under punktet om resultaterne. Igen er det jo oplagt, at det er medarbejderne, det er den enkelte, det er holdet, der skaber resultaterne, og er de bevidste om, hvad målet er, og synes de, det er sjovt, så kommer der meget mere end økonomi ud af det.

Det med råderummet kan vi jo alle sammen tage til os. Man skal lade være med at blande sig så meget. Der skal gives mere råderum fra det politiske hold, vel også nok fra chefholdet. Det skal jeg i øvrigt vende tilbage til.

Jeg synes, det er fire gode bud, og jeg synes, vi kunne brodere dem i korssting og hænge dem op mange steder. Det vil jeg dog ikke opfordre ministeren til.

Hvad angår råderummet, tror jeg personligt, at vi har nogle grundlæggende ting i vores system, som hindrer en afbureaukratisering. Jeg siger ikke, den ikke sker. Vi ser også morsomme eksempler på det modsatte. Jeg skal nok lade

være med at nævne de småting, vi har været ude for med mavesårsmedicin og hul i isen og alt det her – det er jo småpjat. Det er bare altid det, man kan huske, det, der ikke var sådan, som det skulle have været. Vi har jo igennem årene fået opbygget en fornemmelse af, at vi skal have millimeterretfærdighed, alt skal gå fuldstændig rigtigt for sig, der må ikke være én krone regnet galt nogen steder, alt skal nøjagtigt måles og vejes i forhold til visse kriterier. Så længe vi har den fornemmelse, får vi ikke afbureaukratiseret, det kan vi lige så godt se i øjnene. Man må inden for det offentlige indstille sig på, at det godt kan være, vi den ene gang udbetaler 200 kr. for lidt og så til gengæld en anden gang 200 kr. for meget. Nu nævner jeg bevidst 200 kr. og ikke 20.000 kr., for jeg er godt klar over, at der selvfølgelig er grænser for, hvor langt forståelsen for dette rækker.

Men sagt lidt groft, man bliver altså nødt til at opgive tanken om, at man kan måle et hvilket som helst individs problemer og forhold efter nogle ganske nøjagtige kriterier og nå til et retfærdigt resultat. Vi bliver nødt til at renoncere på den detaljeringsgrad, vi har i dag, og det kræver meget af politikerne, for vi vil være de første til at sige: Uha nej, dette her må vi sandelig styre noget bedre, sådan som det også står beskrevet i redegørelsen. Men det kræver selvfølgelig også noget af den befolkning, der skal have med det at gøre, og som skal affinde sig med, at det godt kan være, at vi ikke kan gå så nøjagtigt til værks og se på enhver lille detalje og vende hver en sten i en sagsbehandling fremover.

Men det andet råderum, jeg tror der bliver behov for, er, hvad angår hele systemets – eller store dele af systemets – mistillid til dem, der møder det. Må jeg give et eksempel: Mange vil vide, at jeg i min daglige tilværelse også færdes blandt handicappede, og det kan virkelig gøre mig harm, når man oplever, at et menneske, der er ramt af en uhelbredelig sygdom – og den er uhelbredelig, der kan ikke gøres noget som helst ved den – det menneske skal ikke desto mindre, hver eneste gang man skal have bevillet en ny krykke eller en ny kørestol eller et eller andet hjælpemiddel, hele turen forfra og have en lægeerklæring på, at man stadig væk er belastet af denne sygdom. Ja, selvfølgelig er man det, for den kan jo ikke kureres. Man skal hele møllen om igen, have helbredserklæring om, hvordan det nu går, osv.